

Jorstærkningsbataillonerne kunne indfalde Mandstab hvert Mar, men denne Paragraf — det er § 28 — er aldrig bleven bragt i Anvendelse, idet man har gjort den Fortolkning gjældende, at det ikke saa meget bethyder, at Jorstærkningsbataillonerne skulde indkalbes, men kun at det er forbeholdt de bevilgende Myndigheder at bestemme, naar Indtaldelsen skal ske ved Hjælp af Voteringer paa Finansloven. Det er denne Fortolkning, som man nu gjerne vilde have slaaet ihjel og forandret til, at Jorstærkningsbataillonerne virkelig skulde indkalbes, og Udvalget kan ikke se rettere, end at dette er en forstandig og forvarlig Bestemmelse. Naar den danske Hær har 10 Jorstærkningsbatailloner, har Mandstab i stor Mængde, har Befalingsmændene dertil og har det Materiel, der hører til Udrustning og Mundering, synes det at være naturligt, at, saa lille som den danske Hær er, maa man ogsaa sørge for, at disse 10 Jorstærkningsbatailloner, en Fjerdedel af hele Fodfolksstyrken, kan bruges i det Dieblit, en Krig kommer paa. Det er tydeligt nok, at naar Jorstærkningsmandstabet indkaldes til sine Batailloner uden nogensinde før at have set sine Befalingsmænd og uden nogensinde før at have set sine Kammerater, maa man ikke vente, at slige Batailloner ville være lige strax brugelige, endog blot til det Allertarveligste af den Tjeneste, der falder for i Krigstid. Der vil hengaa Uger og Maaneder, inden slige Batailloner kunne marchere eller endog blot anvendes i faste Stillinger, men da man i vore Dage ikke kan gjøre Regning paa, at en Krigsførelse skal trække ud i Maaneder, især da vi ikke have saa meget som en eneste Fæstning i Landet, synes det at være en forstandig Foranstaltning at indrette Jorstærkningsbataillonerne saaledes, at man giver dem saa megen Øvelse — den er i Lovforslaget bestemt overmaade kneben — at disse Batailloner, naar Fjellene kaldes under Fanen, dog nogenlunde kunne faae Udseende af militære Afdelinger og nogenlunde kunne bruges som saadanne. Jeg anser derfor denne Bestemmelse i Lovforslagets § 2 for at være overmaade vigtig og nyttig for Hæren og for Landets Forsvar i det Hele. — Der er med Hensyn til Fodfolkets Øvelse foreslaaet en Vnbring i Maaden, hvorpaa Linieafdelingerne indfalde deres Mandstab, en forandret Fordeling mellem hver enkelt Regiments Batailloner, af det Mandstab, som møder om Foraaret, og det, som møder om Efteraaret i November Maaned. Denne forandrede Fordeling vil have til Følge, at den enkelte Bataillons Befalingsmænd faae deres Øvelse fordelt noget ligeligere og bedre i Løbet af

de 3 Mar, end det efter den nugjældende Ordning er Tilfældet. Det vil ikke i nogen Henseende kunne influere paa Fjellenes Tjenestetid, om de blive fordelte til den ene eller den anden Bataillon af de tre, som høre til et Regiment, saa jeg ser ikke, at der egentlig kan være nogen Grund til at modsætte sig denne Bestemmelse af Hensyn til Befolkningen, og at det vil være til Gavn for Fodfolkets Afdelinger, nærer jeg ikke nogen Tvivl om. — Der er i §§ 2 og 3 indsat en Bestemmelse om, at hvert Rytterregiment og hver Fodfolksbataillon skal i Fredstid have 3 Sekondlieutenanter til Tjeneste. Denne Bestemmelse maa Udvalget anse for meget rigtig. Vore Sekondlieutenanter uddannes jo paa den Maade, at de indkalbes som Rekruter et halvt Mar, dernæst indøves de som Underkorporaler i et halvt Mars Tid, gjøre saa endnu nogle Maaneders Tjeneste som saadanne, og saa permitteres de, og først naar de indkaldes til Tjeneste med deres Margaug, udnævnes de til Sekondlieutenanter. Dette vil have til Følge, at man ved Udbrudet af en Krig vil faae en Mængde Sekondlieutenanter, som aldrig have gjort Sekondlieutenantstjeneste, kun fjende den aldeles theoretisk gennem den tarvelige Uddannelse, som det er muligt at give de unge Mennesker som Rekruter ved Bataillonen i Løbet af Vinteren og dernæst som Underkorporaler i den paafølgende Sommer. Men at være Sekondlieutenant er noget Andet end at være Rekrut og Menig, og man faar ikke slynke Officerer ud af de unge Mænd uden ved at lade dem øve sig i den Hændtering at være Officer. Det er derfor høist ønskeligt, at Bataillonerne faae Ret til at holde i det Mindste nogle Sekondlieutenanter til Tjeneste, for at disse kunne faae nogen Øvelse i det Hverv, som vil tilfalde dem i Krigstid. Man maa vel huske paa, at disse unge Mænd, som man vil sætte til at kommandere over deres Kammerater og Medborgere af de Menige, ville kunne faae et efter Omstændighederne bethdeligt Ansvar, en bethdelig Kommando. Af deres Dispositioner ville Liv og Død kunne komme til at afhænge for deres Undergivne, saa at der vistnok er god Grund til at give Sekondlieutenanterne, naar vi overhovedet skulle have denne Institution, en saa taalelig Uddannelse, som det nogenlunde lader sig gjøre. — Der er i § 3 forlangt en Forøgelse af Rytteriets aarlige Rekruttilgang, kun begrundet derpaa, at med den nuværende normerede Rekruttilgang har det vist sig ikke at være muligt at holde Rytteriets Eskadroner paa den normerede Styrke, de skulle have i Krigstid. Denne Forøgelse,